

קב"ץ

שיחות מוהר"א"ש

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע
מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם יִשְׁקֹן העדרים, להתחזק
בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

כפי ששמענו וקבלנו מפה קדשו של
מרן מוהר"א"ש זי"ע

עניני ח"דש סיון וחג השבועות

יצא לאור ערב ראש ח"דש סיון תשע"ה
על ידי תלמידי מתיבתא 'חיבל תקדש' חסידי ברסלב
עיר תקדש ירושלים תובב"א

רְמֵזֵי הָעֲבוּדָה בְּצִרוּף חֵדֶשׁ סיון

הַקָּשֶׁר בֵּין זְמַן מִתַּן תּוֹרָה לְבֵין בְּנֵית הַמִּשְׁכָּן
 פֶּעַם גְּלָה מוֹהֲרָא"ש ז"ל נִפְלְאוֹת מַעֲנִין הַצְּרוּף הַקָּדוֹשׁ שֶׁל חֵדֶשׁ
 סיון, יוה"ה, הַיּוֹצֵא מִרְאשֵׁי תְבוֹת הַפֶּסוּק (שְׁמוֹת כו, כ): 'יִדְתִּיו
 וְיִלְצֶלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית, שְׁלֹכְאוֹרָה טְעוֹן בְּאוֹר, אִיזָה קָשֶׁר יֵשׁ
 לַפֶּסוּק הַזֶּה הַמְדַבֵּר מִהַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן, לְעַנֵּין חֵדֶשׁ סיון וְלַחַג
 הַשְּׁבִיעוֹת, שֶׁהוּא זְמַן מִתַּן תּוֹרַתְנוּ הַקָּדוֹשָׁה, וְהַסְּבִיר מוֹהֲרָא"ש
 ז"ל אֶת הָעַנֵּין בְּדֶרֶךְ הַתְּחִזְקוֹת נִפְלְאוֹה, לְשָׁלוֹם בֵּית וְלִלְמוּד תּוֹרָה
 הַקָּדוֹשָׁה, הַתְּלוּיִים זֶה בְּזֶה, כִּי דִיקָא עַל יְדֵי שְׂיֵשׁ לְאָדָם שְׁלוֹם
 בֵּית אֲמַתִּי, וּבֵיתוֹ מִשְׁכָּן וּמִקְדָּשׁ מְעַט, מוֹכֵן וּמִקְדָּשׁ לְהַשְׁרָאת
 הַשְּׁכִינָה הַקָּדוֹשָׁה, אֲפֹשֶׁר לוֹ לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה כְּרָאוּי, וְלַהֲתַדְבֵּק בּוֹ
 יִתְבָּרֵךְ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה, עַד שְׂיִתְהַפֵּךְ בֵּיתוֹ לְגֵן עֵדֶן מִמֶּשׁ.

הַשְׁרָאת הַשְּׁכִינָה עַל יְדֵי שְׁלוֹם בֵּית
 וְהַסְּבִיר מוֹהֲרָא"ש ז"ל, כִּי הִנֵּה פֶּסוּק זֶה נֹאֲמַר בְּהַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן,
 בְּעַנֵּין עֲשִׂית הַקָּרְשִׁים וְהָאֲדָנִים, וְכִמוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כו, יט): "שְׁנֵי
 אֲדָנִים תַּחַת הַקָּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יְדֵתָיו, וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקָּרֶשׁ

האחד לשתי ידותיו, וילצלע המשכן השנית לפאת צפון עשרים קרש", שכל קרש היו לו שתי ידות, שנכנסו בתוך האדנים, ועל ידי זה נעשו שתי האדנים אחת, כן עשו בעשרים קרשים שבצלע דרום, וכן עשו בעשרים קרשים שבצלע צפון, והנה כל מעשה המשכן מרמזים על בנין ביתו של אדם, כי ביתו של אדם נחשב כמשכן ומקדש מעט להשראת השכינה הקדושה, וכשאדם בונה ביתו על פי דרכי התורה הקדושה, ביתו נחשב כמו משכן ומקדש מעט, ששם שורה השכינה הקדושה, שזהו מה שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה יז ע"א), איש ואשה זכו, שכינה ביניהם, זכו, הינו כשביתם בנוי על פי דרכי התורה הקדושה, וגרים ביחד באהבה אחוה שלום ורעות, אזי השכינה שורה ביניהם.

השלמות שבאה על ידי שתיים שנעשים כאחת

והנה האדנים היו היסודות של המשכן, שבתוכם נכנסו שתי הידות של הקרשים, ולכל קרש היו שתי אדנים, המרמזים על היסוד של כל בית, שהוא על ידי איש ואשה, שבשרשם הם אחד, ורק כשבאים לזה העולם, נפרדים זה לכאן וזו לכאן, ועקר העבודה ליחדם ולחברם יחד ולעשותם אחד (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן רסה), ולכן כל שתי אדנים החזיקו קרש אחד, ועל ידי הקרש

נתחברו שתי האדנים ביחד, ונעשו כמו שתי ידיים של איש אחד, יד ימין ויד שמאל, ששתייהן מחזיקות ועוזרות אחת לשנייה, ודיקא שתייהן יחד, פועלות פעלתן הראויה.

על ידי שלום בית זוכה לעשירות ולהתמדת התורה

וזהו "הצלע המשכן השנית לפאת צפון", המרמזת על האשה שהיא אחת מצלעותיו של אדם, וכמו שכתוב (בראשית ב, כא): "ויקח אחת מצלעותיו וגו' ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה" וגו', ופרש רש"י, מסטריו, כמו ולצלע המשכן, עין שם. וכן פרש רש"י במסכת ערוובין (יח ע"א) לצלע, לשון צדדין, כמו ולצלע המשכן השנית, עין שם, והיא בפאת צפון דיקא, כי מצפון בא העשירות והפרנסה, וכמו שכתוב (איוב לו, כב): "מצפון זהב יאתה", וכן אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא כה ע"ב): 'הרוצה שיעשיר יצפין', וכאשר מכבד ומיקר את אשתו - זוכה לפרנסה ועשירות, וכמו שאמר רבא (בבא מציעא נט ע"א) אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו [תכבדו לנשותיכם כדי שתתעשרו] (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סט), וידוע שרבנו ז"ל הזהיר מאד לכבד את אשתו, ואמר (שיחות הר"ן סימן רסד) שצריכים לכבד וליקר את אשתו. כי אמר, הלא הנשים הן סובלות צער ויסורים

גדולים מאד מאד מילדיהן, צער העבור, הלידה והגדול, כְּאֶשֶׁר ידוע לכל, עצם מכאובן וצערן ויסוריהן בכמה אפנים הקשים וכבדים מאד מאד וכו' וכו', על פן ראוי לרחם עליהן וליקרן, ולכבדן; והנה כשאדם נזהר מאד בשלום ביתו, ואוהב את אשתו כגופו, ומכבדה יותר מגופו (סנהדרין עו ע"ב), והיא אצלו כאחת משתי ידתי, אזי השכינה שורה בבית, ויש לו מח נקי וטהור לעסק בתורה כראוי, מה שאין פן כשאינו נזהר בשלום ביתו, ואינו מכבד את אשתו, המח שלו מבלבל ומטרף מאד, ואינו יכול לעסק בתורה כלל. נמצא, שדבקות התורה קשורה ואדוקה עם שלום בית, ואי אפשר להפריד ביניהם כלל.

השיכות בין למוד התורה לכבוד אשתו

ולכן מובן מאד הצרוף של חדש סיון, שהוא חדש קבלת התורה, שהוא הצרוף של השם הקדוש - יוה"ה, היוצא מהפסוק (שמות כו, כ): לשתי ידתי וילצלע המשכן השנית לפאת צפון; שאם אדם נזהר בכבוד אשתו, שהיא כדגמת הצלע המשכן השנית לפאת צפון, והיא אצלו כאחת משתי ידתי, שגרים ביחד באהבה אחוה שלום ורעות, אזי יכול לקבל התורה באהבה וכרצון בחדש סיון, ולזכות למתיקות התורה, שעל ידי זה גופא

ממשיך אריכות ימים ושנים לאשתו, וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קצט) המתקה להנצל מענש אלמן, שלא תמות אשתו חס ושלום, על ידי שמרגישין מתיקות התורה, עין שם.

באור אודות מזל סיון תאומים לאור ההקדמה הנזכרת וזהו אשר 'מזל סיון - תאומים' (ספר יצירה ה, ט), כי מזל תאומים מרמז על השלום הנפלא בין איש לאשתו, ששניהם מתנהגים כזוג תאומים, שמרגישים השמחה והצער, זה של זו, וזו של זה, ואי אפשר להפריד ביניהם כלל, ועל ידי שלום בית כזה יכולים לזכות לקבלת התורה באמת, ולהרגיש הנעימות והמתיקות הנפלאה הגנוזה בתוכה, אשרי הזוכה להתחדש בחדש סיון במדת שלום בית, ולהכין עצמו לקראת קבלת התורה בחג השבועות באהבה.

סגלת ועבודת חֲדָשׁ סיון

מראש חֲדָשׁ סיון נמשכים כחות מיוחדים להתחדש בלמוד התורה מוהר"א ש"ש ז"ל אָמר, שְׁבִבּוּא ראש חֲדָשׁ סיון, ראוי לְאָדָם לְחַשֵּׁב על קבלות והחלטות חזקות בענין למודי תורה הקדושה, לקבוע לעצמו שעורים קבועים בכל מקומות התורה - מקרא, משנה, גמרא, מדרש, זהר ותקונים, ומב"ם טור ושלחן ערוך, וספרי רבנו ז"ל, כי מראש חֲדָשׁ סיון, אנחנו מכינים עצמנו לקראת קבלת התורה, כי בראש חֲדָשׁ סיון באו נשמות ישראל למדבר סיני כדי לקבל את התורה, כמו שכתוב (שמות יט, א): "בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, ביום הזה באו מדבר סיני". ופרש רש"י, ביום הזה, בראש חֲדָשׁ, עין שם. ולכן הזמן מסגל מאד לעשות בו התחלה חדשה בלמוד התורה, ולא יחשב מיום האתמול כִּלְל, רק יהיו דברי תורה כחדשים בעיניו לגמרי, וכמו שפרש רש"י שם, מהו "ביום הזה"? שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאלו היום נתנו, עין שם. נמצא, שמראש חֲדָשׁ סיון נמשכים כחות מיוחדים להתחדש בלמוד התורה, ולקבוע בעצמו התמדת התורה על כל השנה כלה.

מראש חֹדֶשׁ סִיּוֹן נִמְשָׁכִים כַּחוֹת לְזִכּוֹת לְאַחֲדוֹת יִשְׂרָאֵל
 גַּם אָמַר מוֹהֲרָא"ש ז"ל, שְׁמֵרָאשׁ חֹדֶשׁ סִיּוֹן, נִמְשָׁכִים כַּחוֹת
 מִיַּחְדִּים לְהִתְאַחַד עִם כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד, וְלְדַחֹת כָּל
 הַגְּזֻעָנוֹת הָאֲרוּרָה, הֵינּוּ כָּל הַפְּרוּדִים וְהַחְלוּקִים וְהַמְּפֹלְגוֹת
 שְׂבִינֵיהֶם, לְמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא יִזְכְּרוּ כָּלֵל לְעוֹלָם, כִּי עַל רֹאשׁ חֹדֶשׁ
 סִיּוֹן נֶאֱמַר (שָׁם): "וַיַּחֲזַן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר". וּפֶרֶשׁ רַש"י:
 'כָּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד' - שְׂזַרְקוּ מֵעַל עֲצָמָם כָּל הַמַּחְלָקָת
 וְהַפְּרוּדִים, וְהִתְאַחְדוּ בְּיַחַד כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ עֵקֶר הַחֲזָן
 וְהִיפֵי שֶׁל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁכָּלֵם מִתְאַחְדִּים בְּמַטְרָה אַחַת, כְּדִי
 לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְעַל כֵּן "וַיַּחֲזַן" הוּא לְשׁוֹן "חֲזָן", כִּי שָׁם אֶצֶל הַר
 סִינַי, עַל יְדֵי הַתְּאַחְדוּתָם בְּיַחַד, קִבְּלוּ חֲזָן עָלֵינוּ, וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה
 לָהֶם כַּחַת לְדַחֹת אֶת הַיִּצָּר הָרַע, הַמְּכַנֶּה בְּשֵׁם "הָר", עַל שֵׁם
 שְׂמֻכְנִיס גְּדִלוֹת וְגִבְהוֹת בְּאָדָם, וּמִסִּית אוֹתוֹ לְהַשְׁתַּלֵּט וְלִמְשַׁל עַל
 חֲבֵרוֹ, שְׂזַהוּ, "וַיַּחֲזַן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר", שֶׁהִתְאַחְדוּ כָּלֵם בְּיַחַד
 "נֶגֶד הָהָר" - לְדַחֹת וְלִשְׁבֹּר הַיִּשּׁוֹת וְהַגְּבִהוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה קִבְּלוּ
 אֶת הַתּוֹרָה בְּשִׁלְמוֹת.

מִזֵּל חֹדֶשׁ סִיּוֹן מְלַמֵּד עַל קְשׁוֹר שְׁלוֹשׁ הָאֲהָבוֹת
 וְאִיתָא בְּסֵפֶר יִצִּירָה (פָּרָק ה' מִשְׁנָה כ'), שֶׁהַמְּזֵל שֶׁל חֹדֶשׁ סִיּוֹן הוּא

"תאומים", כי תאומים מורים על תכלית הקשר והאחדות, כי כל אחד מהתאומים מרגיש את העליה והירידה של התאום שלו ביותר, כמובא (עין ספר הקדוש 'עבודת ישראל' לחג השבועות), ועל ידי האחדות שיש בין נשמות ישראל בעצמן, שכלן מוכנות לקבל התורה, ולעזור זו לזו לקיים אותה, נתגלה האחדות שיש להן עם הקדוש ברוך הוא, וכדאיתא בזהר הקדוש (אחרי עג ע"א): 'קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל כולא חד' (הקדוש ברוך הוא והתורה וישראל, בלם אחדות אחת), ולכן חדש סיון מסגל מאד, לבוא לידי אהבת הקדוש ברוך הוא, ואהבת ישראל, ואהבת התורה, כי הזמן של קבלת התורה, מעורר האחדות שיש בין כלם, שכלם תאומים יחד, בלי שום הפרש ופרוד ביניהם כלל.

בחדש סיון בונים בית נצחי של תורה

ועל כן ראוי לאדם לחשב היטב בימי חדש סיון, על בנין ביתו, הינו ביתו הנצחי לעולם הבא, ושיהיה ביתו מלא וגדוש עם כל מיני למודי התורה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קכ ע"א) על הפסוק (ישעיה ג, ז): "ובביתי" אין לחם ואין שמלה - שאין בידי לא מקרא, ולא משנה, ולא גמרא, כי אז הזמן מסגל מאד לעסק בבנין ביתו הנצחי, ולמלאות אותו עם כל טוב אמתית

וּנְצָחִי, וְכַמְבֹאֵר בְּדִבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן רסו), סו"ן
 רֵאשִׁי תְבוֹת (בְּרֵאשִׁית לַג, יז): "וַיַּעֲקֹב נָסַע סְכוּתָהּ וַיֵּבֶן לָהּ בַּיִת".
 כִּי אַז בְּזִמְן קִבְּלַת הַתּוֹרָה, יוֹרְדִים כַּחוֹת מִיַּחֲדִים לְכָל אֶחָד
 מִיִּשְׂרָאֵל לְהַתְגַּבֵּר בְּכַנְיָן בֵּיתוֹ הַנְּצָחִי, וּלְהַצְלִיחַ בְּרִכּוּשׁוֹ הַרוּחָנִי
 לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא, וּבֵי"ת רֵאשִׁי תְבוֹת בְּבִבְלֵי יְרוּשָׁלַיִם תִּזְסַפְתָּא,
 כִּי עַל יְדֵי שְׁלֹשָׁה לְמוֹדִים אֱלֹהִים, שֶׁהֵם יְסוּד הַגְּמָרָא וְתוֹרָה שְׁבַעַל
 פָּה, יֵשׁ לְאָדָם בַּיִת נִפְלָא בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְזֶה יִהְיֶה חֶלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ
 לְעַד לְנֶצַח נְצָחִים.

לְתַת לָהּ חֲמֵשׁ וּמַעֲשֵׂר מֵהַיּוֹם עַל יְדֵי 15 שְׁעוּרִים
 וְהִיְתָה דְרָכּוֹ שֶׁל מוֹהֲרָא ש"ז לְעוֹרֵר תְּלִמִּידֵי "הַיִּכַל הַקֹּדֶשׁ"
 בְּיָמֵם הַסְּמוּכִים לְחַג הַשָּׁבוּעוֹת, שְׂיַחֲדָשׁוּ עֲצָמָם בְּלִמּוּד חֲמֵשָׁה
 עֲשָׂר שְׁעוּרִים שֶׁתִּקַּן מֵאֵז וּמִקֶּדֶם לְתִלְמִידֵי "מְתִיבְתָא הַיִּכַל
 הַקֹּדֶשׁ", שֶׁהֵם:

(1) חֲמֵשׁ וָרֶשֶׁ"י עִם הַתְּרַגּוּם מְפָרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ

(2) תַּנ"ךְ

(3) מְשֻׁנּוֹת

(4) תְּלִמּוּד בְּבִלֵי

(5) תְּלִמּוּד יְרוּשָׁלַיִם

- (6) תוספתא
- (7) מדרש רבה
- (8) מדרש תנחומא
- (9) רמב"ם
- (10) טור
- (11) שלחן ערוך
- (12) זהר הקדוש
- (13) תקוני זהר
- (14) לקוטי מוה"ר"ן
- (15) לקוטי הלכות

והיה רגיל מוה"רא"ש ז"ל להתבטא, שחמשה עשר השעורים אלו הם "החמש והמעשר" שלנו - שאנחנו נותנים צדקה כפי יכול אליו יתברך, כי יש עשירים שנותנים צדקה מממונם ביד רחבה, חמש ומעשר מכל רכושם, וכמו כן יש לומדי תורה שנותנים צדקה ביד רחבה על ידי למודם, שזה נחשב כמו צדקה, וכמו שאמר שמעון בן שטח לינאי המלך (ירושלמי ברכות נד ע"א): "את מממונך ואנא מן אורייתך" (אתה מכסף ואני מתורת), דכתיב (קהלת ז, יב): "כי בצל החכמה בצל הכסף" - שהשוה שמעון בן שטח את

למוד תורתו אֶל הַצְדָּקָה שֶׁנִּתֵּן יְנַאי הַמֶּלֶךְ בְּשִׁבִיל הַקְּרָבָנוֹת שֶׁל הַנְּזִירִים, עֵינֵי שָׁם. נִמְצָא, שֶׁלְמוֹד הַתּוֹרָה נִחְשָׁב כְּמוֹ צְדָקָה, וְאִם כֵּן יְכוּלִים לָקִים עַל יְדֵי לְמוֹד חֲמֻשָּׁה עֶשֶׂר שְׁעוּרִים, עֲנִין שֶׁל "חֲמֵשׁ וּמַעֲשָׂר" מִמֶּשׁ. וְלִתְּוֵעֵלֶת הַרְבֵּים צִרְפָּנוֹ כֶּאֵן לִוְחַ שֶׁל חֲמֻשָּׁה עֶשֶׂר שְׁעוּרִים, כְּדֵי שִׁיְהִיָּה מוּכָן לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְהַזְכִּיר לְעֲצָמוֹ הַשְּׁעוּרִים שֵׁישׁ לוֹ לְלַמֵּד, וְגַם לְרִשֵׁם לְעֲצָמוֹ כְּמָה זָכָה לְחֲטוּף בְּכָל יוֹם וְיוֹם, אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכָה לְהַכִּין עֲצָמוֹ הַחֵל מֵרֵאשׁ חֵדֶשׁ סִיוֵן לְקִרְאֵת קְבֵלֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

חַג הַשָּׁבוּעוֹת

צָרִיף לְהִיֹּת שֶׁמַּח בְּשָׁבוּעוֹת כְּמוֹ בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר, שֶׁמִּנְהֵג הָעוֹלָם לְשִׁמְחָה מְאֹד בְּיוֹם שִׁמְחַת תּוֹרָה, וְלַעֲשׂוֹת הַקְּפוּת וְרִקְוִדִים רַבִּים עִם סֵפֶר הַתּוֹרָה, כִּי אִזּוֹ מְסִימִים אֶת פְּרֻשֵׁת "וְזֹאת הַבְּרָכָה", וְהִיא שִׁמְחָה לְגוֹמְרָה שֶׁל תּוֹרָה. וּבְאֵמֶת רְאוּי לְנַהֵג אוֹתָהּ שִׁמְחָה גַם בְּחַג הַשָּׁבוּעוֹת - לֹא פְּחוֹת מִמֶּנָּה! כִּי אִזּוֹ קְבֵלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, וְהִיא שִׁמְחָה גְּדוּלָה לְהַתְחַלֵּת הַתּוֹרָה. כִּי בְּחַג הַשָּׁבוּעוֹת אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים אֶת

התורה מחדש, ומצפים ומתפללים להקדוש ברוך הוא שנוזקה מהיום והלאה לעשות התחלה חדשה וללמד תורה הרבה. ולכן ראוי להגדיל השמחה אז מאד, כי אפלו מי שלא זכה ללמד עד עכשיו, אבל מחג השבועות יכול לעשות התחלה חדשה, ולקבל על עצמו כל מיני קבלות טובות ללמד הרבה תורה עד חג השבועות הבא. ולכן הוא יום שמחת תורה ממש, וראוי לשמוח בו הרבה.

תורה חדשה שמקבלים בחג השבועות

וכן היה אצל מוהרנ"ת ז"ל, שפעם בחג השבועות בעת פתיחת הארון, הוציא מוהרנ"ת ז"ל את ספר התורה מארון הקדש, ונכנס להתלהבות עצומה, ואמר בקול רם: "א נניע תורה! א נניע תורה!" (תורה חדשה... תורה חדשה...). והתחיל לרקד עם ספר התורה מסביב לבימה בשמחה עצומה, כמו ביום שמחת תורה ממש, והתעוררו כל אנשי שלומנו מאד. ולכן ראוי לכל אדם להתעורר בשמחה עצומה בחג השבועות, ולקבל על עצמו כל מיני קבלות טובות בענין למוד התורה, ולא יניח את העצבות אצלו כרגע, כי אפלו אם לא זכה עד עכשו ללמד תורה כראוי,

אבל מחג השבועות והלאה יכול לעשות התחלה חדשה, ולקבל התורה מחדש ממש.

טעם ששיך ענוג גשמי גם בחג השבועות

ואמר מוהרא"ש ז"ל, שהשמחה של חג השבועות אינה רק שמחה רוחנית אלא גם שמחה גשמית, כי מיד שקבלנו את התורה הקדושה, אנחנו יודעים איך להתנהג בכל מעשינו הגשמיים על פי התורה, ויכולים לקשר כל אכילתנו ושתינתנו ושנתינו וכל המשא ומתן שלנו אל התורה, כי התורה מאירה לנו למצא אלקותו ותברך בתוך כל דבר ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה יד סימן ט): 'למה נקראת התורה אור? שהיא מאירה את האדם מה יעשה'. ולכן אף על פי שיש מחלקת בגמרא (פסחים סח ע"ב) בין רבי אליעזר לרבי יהושע איך להתנהג בשמחת יום טוב, אם לעשות כלו לה' או כלו לכם, או חצי לה' וחצי לכם, אבל בחג השבועות כלם מודים שצריכין גם "לכם", ומה הטעם? כי הוא יום שנתנה בו תורה, עין שם בגמרא. ולכאורה יפלא, אם זה יום שנתנה בו תורה, הנה ראוי להקדיש כל היום כלו ללמוד התורה בלבד, ולא לעסק בגשמיות כלל, אבל התרוץ הוא, שמיד שקבלנו את התורה, אנחנו יודעים איך

להתנהג גם בכל מעשינו הגשמיים על פי התורה, ואז גם כל הגשמיות נעשית תורה, ולכן בודאי צריכים לשמח גם בשמחה גשמית בחג השבועות, ולהתענג בכל מיני תענוג לכבוד קדשת החג.

התחזקות עצומה לנצול הזמנים המבוקשים לתורה ואמר מוה"רא"ש ז"ל, שמחג השבועות יוצאת התחזקות עצומה לכל אדם איך להתנהג בכל עניניו, גם כשצריך לצאת לשוק ולעסק במשא ומתן. כי התורה הקדושה שיכת לכל אדם ובכל זמן, ואפלו אם צריך לצאת לשוק ולעסק במשא ומתן - גם שם יכול להיות דבוק אל תורה הקדושה, כי אם אינו יכול ללמד אז בעמקות ובעיון רב, אבל יכול ללמד בדרך גירסא ואמירה בעלמא, ואם יחזיק בכיסו חמש קטן או ספר תהלים קטן או ספר משניות קטן, הרי יכול לחטף בכל עת ובכל מקום כמה פסוקים חמש וכמה מזמורי תהלים וכמה פרקים משניות, אפלו באמצע השוק ממש, כגון כשצריך לחכות בתור בבנק או באיזה משרד או בחנות וכיוצא בזה, וזה ישמר אותו מכל הרע והקלפות הנמצאים במקומות אלו לרב, כי בעל פרחו כל אדם מכרח לצאת לפעמים לשוק לקנות דברים או לסדר איזה ענין, כגון

ללכת לבנק או לדואר וכיוצא בזה, והנה כשאנו חזק בלמוד התורה בדרך גירסא ואמירה בעלמא, אזי אין עמו לוייה של תורה, והוא עלול להכשל בהסתכליות אסורות, ולהיות משפע מכל הרע והקלפות המסתובבות בחוץ, רחמנא ליצלן, אבל כשרגיל לומר הרבה פסוקי חמש ומזמורי תהלים ופרקים משניות, ותמיד יש עמו לוייה של תורה, כי מחזיק בכיסו משניות קטן או תהלים קטן או חמש קטן - זה שומר אותו מכל רע, וכל מקום שהולך ביתו עמו, שאפלו באמצע השוק דומה לו כאלו יושב בבית המדרש.

על ידי למוד קבוע יכולים להיות יוסף הצדיק גם בשוק ואמר מוהרא"ש ז"ל שזה סוד דברי רב יוסף (פסחים סח ע"ב): אי לאו האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא' (אם לא חג השבועות, כמה יוסף יש בשוק). ובפשטות הפגנה, שרב יוסף היה מודה להקדוש ברוך הוא על קבלת התורה בחג השבועות, שאם לאו היום ההוא, היה הוא בעצמו ככל "יוסף" סתם הנמצא בשוק, ולא היה זוכה לשום מעלה כלל, אבל גם יש לומר ש"יוסף" מרמז על קדשת יוסף הצדיק, ויוסף הצדיק בודאי היה יכול להחזיק מעמד כשהולכו אותו בשוק ומכרו אותו לעבד, כי קבל

למודים חזקים בבית מדרשו של יעקב אביו, להיות קשור תמיד אל התורה הקדושה, וזה אשר שמר אותו מכל רע. אבל אנשים פשוטים כמונו היום, איך נוכל להחזיק מעמד כשצריכים לעבור בשוק, שלא נתפס ברשת הקלפות שנמצאות שם לרב? אבל על ידי התורה הקדושה שקבלנו בחג השבועות, יש לנו כח לעמד בכל, כי כשאדם מרגיל עצמו לגרס הרבה פרקים משניות ולומר הרבה פסוקי חמש ומזמורי תהלים - זה שומר אותו מכל רע. וזהו "אי לא האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא", אם לא היום של קבלת התורה, כמה יוסף הצדיק יש בשוק - שיכולים להחזיק מעמד בתקף הקלפות הנמצאות שם, הלא הנסיון גדול ועצום מאד, אבל עכשו שקבלנו את התורה, ויכולים לגרס פרקים משניות ומזמורי תהלים גם כשנמצאים בשוק, בודאי כל אחד יכול לבנות גדר סביבו עם פרקים משניות ומזמורי תהלים, והם בודאי ישמרו אותנו מכל רע. אשרי הזוכה לקבל על עצמו מחג השבועות להיות דבוק אל התורה בכל מקום ובכל זמן, כי התורה תשמר אותו מכל רע ותביא אותו למעלה עליונה.

מְנַהֵג שְׂטִיחַת עֲשָׂבִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת

כְּדֵי לְעוֹרֵר אוֹתָם עַל עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה

מוֹהֲרָא"ש ז"ל אָמַר טַעַם, לְמַנְהֵג יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, לְשִׁטַּח עֲשָׂבִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְכַתְּמֵים בְּחַג הַשָּׁבוּעוֹת (כַּמּוּבָא בְּרַמ"א אֶרַח חַיִּים סִימָן תצד סעיף ג), כְּדֵי לְעוֹרֵר בְּנֵי אָדָם בְּיוֹם מַתַּן תּוֹרָה, לְחַבֵּר תּוֹרָה וּתְפִלָּה יַחַד, וּלְהַזְכִּיר אוֹתָם בְּיוֹם מַתַּן תּוֹרָה, עַל עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה, לְעֲשׂוֹת מִן הַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, וּלְבַקֵּשׁ מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂיִזְכָּה לְקַיֵּם כָּל מַה שְּׁלוּמֵד (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן כה). וְעַל כֵּן שׁוֹטְחִים עֲשָׂבִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְבֵית, לְעוֹרֵר עַל עֲנִינֵי הַתְּפִלָּה, שְׁעָקֵר שְׁלֵמוֹתָהּ הוּא בֵּין עֲשָׂבֵי הַשָּׂדֶה, וְכִמּוֹ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית כד, טג) : "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה", כִּי שִׂיחַ הַשָּׂדֶה, נִקְרָא עַל שֵׁם שִׂיחַ הַתְּפִלָּה (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ס' סִימָן יא). וְכִשְׂאָדָם מִתְּפַלֵּל בַּשָּׂדֶה, כָּל עֲשָׂבֵי הַשָּׂדֶה חוֹזְרִים וְנוֹתְנִים כַּחֵם בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה, וְכֵן הֵר סִינֵי הִיָּה מְכֻסָּה בְּעֲשָׂבִים, וְכִמּוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת לד, ג) : "גַּם הֵצֵאן וְהִבְקֵר אֶל יָרְעוּ אֶל מוֹל הָהָר הַהוּא", מִשְׁמַע שֶׁהִיָּה שֵׁם מְרַעָה (לְבוֹשׁ אֶרַח חַיִּים סִימָן תצד), וְזֶה הִיָּה כְּדֵי לְעוֹרְרָם עַל עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה, שְׂיִתְפַּלְלוּ הַרְבֵּה אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂיִזְכּוּ לְקַיֵּם כָּל מַה שְּׁשׂוּמְעִים.

שיחות מוהר"א ש

מדת הצמצום נצרכת מאד בעבודת השם

והנה בשעת מתן תורה, היה אסור גמור להרס את הגבול ולעלות על הר סיני, כדי שלא יפּשלו באסור של "פּן יִהְרָסוּ", וכמו שכתוב (שמות יט, יב): "השְׁמְרוּ לָכֶם עֲלוֹת בְּהָר וּנְגַע בְּקִצְהוּ", שבראותם גדל האש וגלוי שכינה, ירצו להשרף לגמרי בעבור כבוד שמו יתברך, ולא יכלו לקיים את התורה והמצוות בגופם הגשמי, כי מדת הצמצום נצרכת מאד בעבודת השם (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן עב), ולכן בעת קבלת התורה, היה אסור לעלות אל הר סיני, וגם הצאן והבקר היו אסורים לרעות אל מול ההר ההוא, רק עמּדו מרחוק, והתבוננו בגלוי אלקות, וראו הר סיני מכסה בעשבים, ונתעוררו על ידי זה לעבודת התפלה, להתפלל להקדוש ברוך הוא שיזכו לקבל התורה בשלמות, ולקיים כל המצוות עם גופם הגשמי, כרצונו יתברך, אבל מיד שנסתלקה השכינה, היו מתרים לעלות, וכמו שכתוב (שמות יט, יג): "ובמשוף היובל המה יעלו בהר", כי אז התחילה העבודה של התפלה בהר ובין עשבי השדה, להתפלל אל השם יתברך שיזכו לקיים כל דברי תורה ששמעו בהר סיני, ולהכניס דברי תורה בקרבם. וזהו במשוף "היובל" דיקא, יו'ב'ל' ראשי תבות: וי'צא י'צחק ל'שוח ב'שדה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן א').

הַתְּפִלָּה בֵּין עֲשָׂבֵי הַשָּׂדֶה מְעוֹרְרֵת מְאֹד לְעִבּוֹדַת הַשָּׁם יְתִבְרַךְ
 וְגַם יוֹבֵל, לְשׁוֹן יְבוּל הַשָּׂדֶה, גַּם כֵּן רָאִשֵׁי תְבוּת: וַיֵּצֵא יִצְחָק
 לְשׁוֹחַ בַּשָּׂדֶה (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי חֶלֶק ב' סִיּוֹן יא). כִּי הַתְּפִלָּה בֵּין עֲשָׂבֵי
 הַשָּׂדֶה מְעוֹרְרֵת מְאֹד לְעִבּוֹדַת הַשָּׁם יְתִבְרַךְ וְלִירֵאת שָׁמַיִם, וְכִמוֹ
 שֶׁפַּעַם אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת הַר"ן סִיּוֹן קסג): שְׂטוֹב מְאֹד לְצֵאת בֵּין
 עֲשָׂבֵי הַשָּׂדֶה, וְלַעֲבֹד אֶת ה' בִּירְאָה בִּינִיָּהֶם (עַם אִיז זִייעַר גוּט פֶּרוּם צו
 זִיין צווישן זיי), וְעַל שֵׁם זֶה שׁוֹטְטִים עֲשָׂבִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְכִתִּים
 בְּחַג הַשָּׁבוּעוֹת, לְעוֹרֵר עַל חֲשִׁיבוֹת וּמַעֲלַת הַתְּפִלָּה בְּיַחַד עִם
 קְבֻלַּת הַתּוֹרָה, שְׁנִתְפַּלֵּל לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנִזְכֶּה לְטִיל בְּכָל
 מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה, וְלִלְמַד כָּל חֻלְקֵיהָ, וְלִקְיָם כָּל תְּרִי"ג מְצוּוֹת
 הַתּוֹרָה בְּשִׁלְמוֹת, שְׂזֵה נִקְרָא "זְמַן מִתֵּן תּוֹרַתְנוּ" בְּאַמֶּת, אֲשֶׁרֵי
 הַזּוֹכֵה לְחַג שָׁבוּעוֹת כְּזֶה.

תְּקוּן לַיִל שָׁבוּעוֹת

תְּקוּן לַיִל שָׁבוּעוֹת - לְעוֹן בְּטוֹל תּוֹרָה
 מוֹהֲרָא שׁ ז"ל אָמַר, שְׂאֲמִירַת תְּקוּן לַיִל שָׁבוּעוֹת בְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ
 חַג שֶׁל שָׁבוּעוֹת הוּא תְּקוּן נִפְלָא מְאֹד, וְהוּא תְּקוּן לְעוֹן בְּטוֹל

תורה של כל השנה, ומסגל מאד לעורר באדם חשק ואהבת התורה לכל השנה בלה, והוא על דרך "טעמיה חיים זכו", שטועמים קצת מכל כ"ד ספרי התורה שיקבלו מחר בעת תפלת שחרית וקריאת התורה, כדי שיהיה לו חשק ואהבה אליהם כל השנה, וכמו שנותנים לאדם לטעם קצת ממאכלים ערבים ומתוקים כדי לגרות תאונתו לאכל אותם אחר כך. ועל זה נאמר (תהלים לד, ט): "טעמו וראו כי טוב ה'". כי טועמים מקדם את נעימות ומתיקות התורה כדי לעורר החשק והאהבה אליה באמת.

עקר התקון הוא פסוק ראשון ופסוק אחרון

ועקר התקון הוא לומר פסוק ראשון ואחרון של כל פרשה ושל כל ספר, על דרך נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן. ומה שהוסיפו בתקון ליל שבועות הנדפסים כמה פרשיות של תורה נביאים וכתובים השיכים לחג השבועות וקבלת התורה - אינם מעקר התקון, וכיון שלפעמים מחמת זה נמנעים בני אדם מלומר התקון לגמרי, כי כשרואים שיש כל כך הרבה לומר, מתיאשים לגמרי מלהתחיל ואינם אומרים כלום, לכן עליהם לדעת, שעקר התקון לומר פסוק ראשון ואחרון של כל פרשה ושל כל ספר,

וכך כלם יאמרו אותו בחשק גדול, כי אין זה דבר קשה כלל, וגורמים על ידי זה תקון גדול בכל העולמות. ואמר מוהרא"ש ז"ל, שאחר אמירת סדר התנ"ף, ראוי לומר סדר התרי"ג מצות, הנדפס בתקון ליל שבועות, כי למחר בבקר מקבלים את התורה, שהוא קבלת המצוות, ואם כן, צריכים לדעת מה כתוב בתורה ומה הן המצוות, ואז תהיה קבלתו קבלה אמיתית.

גדל הזהירות מדברים בטלים באותו לילה קדוש

ואמר מוהרא"ש ז"ל, שהעקר להזהר מאד מלדבר דברים בטלים במשך כל ליל שבועות, כי עקר התקון הוא לעון בטול תורה, ולכן צריך להזהר לא להוסיף עון על עונו, חס ושלום, ואם גמר כל סדר אמירת הפסוקים ואמירת תרי"ג מצות - יכול ללמד במה שלבו חפץ, ולטעם קצת מכל שעורי תורה שרוצה ללמד בהם במשך כל השנה, כי אז מסגל מאד לסדר לעצמו שעורי תורה לכל השנה, ולטעם קצת מהם בליל קבלת התורה, וגם מסגל אז מאד להתבודד עמו יתברך, ולבקש מלפניו יתברך כל משאלות לבו. כי מובא בספרים הקדושים, שבלייל שבועות יש עת שנפתחים בה כל שערי השמים, וכך מה שמתפללים באותה שעה - מתקבל לרחמים ולרצון, ולכן כדאי להרבות אז בתפלות

ובקשות להשם יתברך, ובודאי יזכה לפעל כל משאלות לבו
לטובה.

גנב בבית הרב הקדוש מנעשכיו בעת שאמר 'תקון ליל שבועות'
וספר מוה"רא"ש ז"ל, שהצדיק הקדוש רבי מרדכי מנעשכיו זי"ע,
בימי צעירותו, אמר פעם את סדר 'תקון ליל שבועות' בחדרו
בליל שבועות בהתעוררות גדולה, ופתאום שמע מן החדר השני
הסמוך, שאחד מסתובב ופותח ארונות ומגרות ומחפש דברים.
והבין שמן הסתם נכנס איזה גנב, ומחפש חפצים לגנב, ולא ידע
הרב הקדוש רבי מרדכי זי"ע מה לעשות, כי מצד אחד לא רצה
להפסיק את אמירת 'תקון ליל שבועות' שהיה אומר בדבקות
גדולה, אבל מצד שני אולי הגנב יגנב את כל חפציו וצר לו מאד
על זה, והיה שוקל בדעתו אנה ואנה, עד שהחליט שאפלו אם
יש שם גנב ויתפס אותו על חם, הרי בודאי יתביש הגנב מאד,
ואין רצונו לביש יהודי, ולכן החליט לא לכנס, והמשיך לומר
התקון בדבקות גדולה. אחר שגמר את התקון נכנס לחדר
הסמוך, וראה שבאמת היה שם גנב, ולקח כל חפציו וכליו, והיה
לו מזה צער גדול מאד, והחליט שאחר יום טוב יסע להצדיק
הקדוש רבי פנחס מקאריץ זי"ע ויספר לו כל מה שקרה ויבקש

ממנו עצה ותשיה, וכן עשה. ובבואו אל הרב הקדוש רבי פנחס זי"ע וספר לו כל הספור, אמר לו הרב הקדוש רבי פנחס זי"ע, שאם יקבל על עצמו להזהר בתכלית הזהירות ממדת השקר – בכל אפן שיהיה, בודאי יחזרו לו כל חפציו, ולא יחסר לו כלום, וכן עשה, שקבל על עצמו מדת האמת במסירת נפש, ונסע הביתה, ובהגיעו הביתה מצא על סף ביתו שק מלא עם כל החפצים שנגנבו ממנו, כי התחרט הגנב על מה שעשה, והחזיר לו הכל. וסיים מוהר"א ש"ל, הרי רואים את עצם מעלת אמירת תקון ליל שבועות, שלא רצה הרב הקדוש רבי מרדכי מנעשכ"ז זי"ע להפסיק בו אפלו מחמת חשש גנבה, ולבסוף לא הפסיד כלום מחמת זה, ובדאי בכח קבלת התורה ועשרת הדברות שקרא הרב הקדוש רבי מרדכי זי"ע, שאחד מהדברות הוא "לא תגנב", זה אשר גרם לגנב להתחרט על מעשיו.

טעם שראו ישראל את הנשמע...

ויש לומר, שעל דרך זה אמרו חכמינו הקדושים (מכילתא יתרו, מובא בפרוש רש"י שמות כ' פסוק טו) על הפסוק (שמות כ, טו): "וכל העם רואים את הקולות" – 'רואין את הנשמע'. ולכאורה יש להבין, מה נתוסף לנשמות ישראל בזה שראו את הנשמע, ולא היה

מספיק לשמוע אותם לבד? אבל בשעה ששמעו דבור "לא תגנב", אם לא היו רואים את הנשמע, היו יכולים לפרש "לו" תגנב עם ו', שלאדם פלוני, מתר לגנב, ומציאו לעצמם איזה התר לגנב ממנו, אבל כשראו את הנשמע, ראו ברור שהצווי הוא "לא" תגנב עם א', ואסור לגנב שום בריה, יהיה איך שיהיה, אשרי הזוכה לבלות ליל התקדש חג של שבועות בקדשה וטהרה כראוי.

מקוה של שבועות

גדלת הפלגת מעלת המקוה של שבועות

מוהרא"ש ז"ל אמר, אף על פי שטבילה במקוה כל השנה היא דבר גדול ועליון מאד, כי המקוה מטהר מכל הטמאות, וממשיך על אדם רוח טהרה, ועושה אותו כלי קדוש להיות דבוק בו יתברך באמת, אף על פי כן המקוה של חג השבועות עוד יותר למעלה מזה, כי היא מקוה עליון ונורא מאד, שנמשך משער החמשים של הקדשה, מנו"ן שערי בינה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נו). ומרמז בדברי רבי עקיבא (סוף מסכת

יִמָּא): 'אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לִפְנֵי מִי אַתֶּם מִטְהַרִּין וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם; מִי בְּגִימְטָרִיא נ', שֶׁהוּא שֶׁעַר הַנּוּרָן שֶׁל הַקִּדְשָׁה, וְזוֹכִים אֲז לְדַעַת גְּדוּלָה מְאֹד, לְדַעַת שְׁכָל מְאַרְעוּתוֹ הֵם לְטוֹבָתוֹ, וְכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, הַכֹּל בְּרִצּוֹן הַמְּאַצִּיל הָעֲלִיּוֹן בְּרוּךְ הוּא, וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכִים לְצֵאת מִכָּל הַצָּרוֹת, וְכַמְבָּאָר שֶׁם בְּדִבְרֵי רַבְנּוּ ז"ל, שֶׁעַל הַמִּקְוֵה שֶׁל שָׁבוּעוֹת נֶאֱמָר בְּפָרָטִיּוֹת (יְרֵמְיָה יד, ח): "מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעוֹ בְּעַת צָרָה", שֶׁהַמִּקְוֵה מוֹשִׁיעַ מִכָּל הַצָּרוֹת, כִּי הוּא חֹסֵד עֲלִיּוֹן שֶׁמוֹשִׁיעַ מִכָּל הַצָּרוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת (אוֹת הַמִּתְקַת הַדִּין סִימָן כב): 'עַל יְדֵי טְבִילַת מִקְוֵה, נִתְבַּטַּל הַצָּרוֹת וְיִשׁוּעָה בָּאָה'. וְזֶה נֶאֱמָר עַל טְבִילַת מִקְוֵה בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה, וּמִכָּל שָׁכֵן בְּחַג הַשָּׁבוּעוֹת הַקִּדוּשׁ וְהַנּוּרָא, וְלִכְּן יֵשׁ לִכְּוֹן בְּטְבִילַת הַמִּקְוֵה בְּשָׁבוּעוֹת, שֶׁבְּזִכּוֹת הַטְּבִילָה הַזֹּאת יִזְכֶּה לְצֵאת מִכָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרֵינִי לְגַמְרִי, וְלִהְיוֹת עַל עֲצָמוֹ יִשׁוּעוֹת רַבּוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

הַתְּבַטְלוֹת נוֹרָאָה בְּאוֹר הָאֵיִן סוּף בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר מוֹהֲרָא ש"ז"ל, שֶׁהַטְּבִילָה בְּמִקְוֵה בְּחַג הַשָּׁבוּעוֹת מְבִיאָה אֶת הָאָדָם לְהַתְּבַטְלוֹת נוֹרָאָה בְּאוֹר הָאֵיִן סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּמִמְשַׁכֵּת עָלָיו קִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה מְאֹד, כִּי מִן הַטְּבִילָה בְּמִקְוֵה בְּחַג

שיחות מוהרנ"ש

השבועות נמשכת על אדם קדשה עליונה לכל השנה כלה, וכמבאר בתפלת מוהרנ"ש ז"ל (לקוטי תפלות סימן נו) על תורה זאת: 'ותזכנו להמשיך עלינו קדשת המקנה של חג השבועות הקדוש שהוא זמן מתן תורתנו, שאז נתקרבו ישראל אליה, וזכו לקבל את התורה הקדושה על ידי טבילת המקנה, ונזכה כלנו בחג השבועות לטבל עצמנו במקנה העליונה, במקנה של שער החמשים של הקדשה, שהוא רחמים גדולים ורבים, וחסד עליון ודעת גדול מאד, ותעזרנו שנזכה להמשיך עלינו קדשת המקנה הזאת בכל השנה כלה'. והזמן המסגל ביותר לטבילה זאת היא בליל שבועות באשמרת בקר קדם עלות השחר, אחר אמירת תקון ליל שבועות, וכמבאר מזה בכתבי האריז"ל (פרי עץ חיים שער חג השבועות פרק א'). ואשרי הזוכה ללכת למקנה אז ולהמשיך על עצמו טהרה עליונה המתגלה באותה העת, כי תהיינה נשפעות עליו השפעות טובות רבות לכל השנה כלה.

סִגְלַת וּמַעֲלַת קְרִיאַת מַגִּלַּת רוֹת בַּשָּׁבוּעוֹת

שְׂרֹוּהוּ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת

מִוְהָרָא"ש ז"ל אָמַר שֶׁבְקְרִיאַת מַגִּלַּת רוֹת בְּחַג הַשָּׁבוּעוֹת, שָׁבוּ נִתְּנָה הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, יֵשׁ יַחֲוֹד שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְלָה בְּיַחַד, כִּי רוֹת נִקְרָאָה, עַל שֵׁם שְׂזַכְתָּהּ וַיֵּצֵא מִמֶּנָּה דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שְׂרֹוּהוּ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת' (בְּרִכּוֹת ז' ע"ב), עַל יְדֵי סֵפֶר תְּהִלִּים שִׁיֶּסֶד, וּפְרוּשׁוֹ שֶׁל 'רְוִהוּ' הֵינּוּ שְׂבִיעָה בְּמִשְׁקָה, לְרוֹת צְמָאוֹן בְּאֶפֶן מְלֵא וְגִדּוּשׁ, וְכָמוֹ שֶׁפְּתוּב (תְּהִלִּים כג, ה): "כּוֹסֵי רְוִיָּה", כִּי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַפֶּה וּמְחַכֶּה לְשִׁמְעַע קוֹלָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְכָמוֹ שֶׁפְּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ב, יד): "הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ", וְדוֹד הַמֶּלֶךְ עֶסֶק בְּזֶה כָּל יְמֵי חַיָּו, לְזַמֵּר שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְחִבֵּר עַל זֶה סֵפֶר תְּהִלִּים, שֶׁהִיא מִתְּנָה נִפְלְאָה לְכָלֵּל יִשְׂרָאֵל, שְׁכֵלָם מִתְּפַלְלִין וּמוֹדִים לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יָדָהּ, נִמְצָא, שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ הִרְוֶה צְמָאוֹן הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּבִיכּוֹל, עַל יְדֵי סֵפֶר תְּהִלִּים, שֶׁהִיא כְּמוֹ מִשְׁקָה טוֹב, וְכָמוֹ רְבִנוּ ז"ל דְּמָה אֲמִירַת תְּהִלִּים, לְשִׁתִּית מִשְׁקָה, וְאָמַר (שִׁחוֹת הַר"ן סִימָן כג): 'אֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוּכָה לְאָכַל כְּמָה פְּרָקִים מְשֻׁנוּת, וְלִשְׁתוֹת אַחַר כֶּף אֱלוֹ מְזֻמּוּרֵי

תהלים'. וכן פעם אָמר (חיי מוהר"ן סימן תפה): 'כְּשֶׁאֹמְרִים מְזֻמְרֵי תהלים טוב, הרי זה כְּשֶׁתִּית מִשְׁקָה טוֹב הַנִּקְרָא "פֶּאֶנְטֵשׁ"; וְכִשְׂאָדָם מְרֻבָּה בְּאֵמִירַת תְּהִלִּים - מְרוֹה צְמֵאוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּכִיכּוֹל, בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, נִמְצָא, שְׁמַגְלֵת רוּחַ, שְׁנִקְרָאָה עַל שֵׁם מִדַּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שְׁרוּהָ לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, הִיא הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה לְעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה, וְכִשְׁקוֹרְאִים אוֹתָהּ בְּחֵג הַשְּׁבִיעוֹת, שָׁבוּ נִתְּנָה תוֹרָה, מִתְּאֲחָדוֹת תוֹרָה וְתִפְלָה בִּיחַד, וְזוֹכִין לְהַשְׁתַּלֵּם עִם שְׁתִּיָּהּ בִּיחַד.

שִׁיתְּפַלֵּל לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִזְכֶּה לְקַיֵּם אֶת כָּל מַה שְּׁלוּמֵד וְעַל כֵּן הִסְתַּלְּקוֹת דָּוִד הַמֶּלֶךְ הִיא בְּחֵג הַשְּׁבִיעוֹת, כִּי הוּא חֵבֵר חֲמֵשֶׁה סְפָרִים בְּסֵפֶר תְּהִלִּים, הַמְּכֻנָּיִם כְּנֶגֶד חֲמֵשֶׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, וְעַל יָדוֹ נִתְּחַבְּרוּ תוֹרָה וְתִפְלָה בִּיחַד, שְׁזַהּוּ הָעֵקֶר, וְכִמוֹ שְׂאָמַר רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוהר"ן חֵלֶק ב' סִימָן כה), שְׁעָקֵר הַשְּׁלֵמוֹת לְעִשׂוֹת מִתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, שִׁיתְּפַלֵּל לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִזְכֶּה לְקַיֵּם אֶת כָּל מַה שְּׁלוּמֵד, וְלִהְיוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, וְעַל יְדֵי שְׁעוֹשֶׂה מִתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, נַעֲשִׂים שְׁעֵשׂוּעִים גְּדוֹלִים לְמַעְלָה. כִּי הַלְמוּד צָרִיךְ לִהְיוֹת עַל מְנַת לְקַיֵּם, וְכִשְׁעוֹשֶׂה תְּפִלָּה מִהַתּוֹרָה שְׁלוּמֵד - בָּא לְיַדֵּי קִיּוּם הַמְּצוּוֹת, וְלִהְיוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת.

תפלה היא הקדמה וגם השלמה ללמוד התורה

ועל פן אותיות ר'וית' הן שלש אותיות שבתבת ת'ו'ר'ה', רק בתבת תורה נוסף אות ה', כי על ידי שמקדימים תפלה ללמוד התורה, ומתפללים להקדוש ברוך הוא שיזכה ללמד תורה לשמה, על ידי זה זוכים להגיע לזה, שזהו "לשמה" אותיות ל'ש'ם' ה', הינו לשמו של הקדוש ברוך הוא, ולהקמת מלכות דקדושה, שהיא אות ה' האחרונה של שם הוי"ה, ברוך הוא, כי צריכים על זה תפלות רבות, לזכות ללמד תורה לשמה, ולמצא את הקדוש ברוך הוא בתוך התורה הקדושה, וכמו דאיתא בזהר הקדוש (מצודע נג ע"ב): 'אמאי איקרי תורה? בגין דאורי וגלי במאי דהיה סתים דלא אתידע' [למה נקראת תורה? מחמת שמורה לו ומגלה מה שהיה סתום ממנו ולא ידע], וגם לאחר שלמד תורה, צריך להוסיף עוד הרבה תפלות, שיזכה לקיים כל מה שלמד, נמצא, שתפלה היא הקדמה וגם השלמה ללמוד התורה, וכמו שאמר רבנו זל (לפני שאמר תורה א' בלקוטי מוהר"ן חלק א'), מה יש לאדם לעשות? רק להתפלל, ללמד ולהתפלל [דאווענען און לערנען און דאווענען], ולכן נוהגים לקרות מגלת רות לפני קריאת התורה בחג השבועות, כדי לחבר תורה ותפלה ביחד, וכדי שנקח לעצמנו התעוררות גדולה לכל השנה כלה, לקשר

למוד תורה שלנו אל התפלה, ולהתפלל שנזכה לקיים כל מה שנלמד.

לסמוך גאולה לתפלה, ולפדות התפלה מן הגלות והזכיר מוה"רא"ש ז"ל את דברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב' סימן קב), שענין בעז ורות, הוא סמיכות גאולה לתפלה, כי בעז נקרא גואל, וכמו שכתוב (רות ג, יב): "כי גואל אנכי", ורות נקראת על שם התפלה, ועקר העבודה לסמוך גאולה לתפלה, ולפדות התפלה מן הגלות (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב' סימן א'). כי בעוונותינו הרבים עבודת התפלה נמצאת בגלות גדולה, ורוב בני אדם מזלזלים בה, ואינם מכירים עצם מעלתה, וכשבאים להתפלל, ממהרים לגומרה ולהפטר ממנה, כי התפלה אצלם מין מרירין [מים מרורים], אבל באמת התפלה צריכה להיות מין מתיקין [מים מתוקים], עד שירגיש מתיקות התפלה בתוך כל עצמותיו, וכמו שכתוב (תהלים לה, י): "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך" (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן נ), ויהיה כל כך דבוק באותיות התפלה, עד שלא תרצה להפרד מהם כלל, וכמו שמגלה רבנו זל (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן סה), על הפסוקים שבמגלת רות (רות ב, ח): "ויאמר בעז אל רות וגו' אל תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וגו',

שְׁתַּבּוֹת הַתְּפִלָּה מְבַקְשׁוֹת מִן הָאָדָם, שֶׁלֹּא יַעֲבֹר וַיִּפְרֹד מֵהֶם כָּלֵל, עַיִן שָׁם. וְלִכֵּן עֶקֶר עֲבוֹדַתְנוּ לְפָדוֹת אֶת הַתְּפִלָּה מִן הַגְּלוּת, וְלַגְּלוּת לְבִנֵי אָדָם עֲצָם מְתִיקוֹת וְעֲרֹבוֹת שֵׁישׁ בַּתְּפִלָּה, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַתְּבוּדוֹת, שֶׁאָדָם מְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בַּתְּמִימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, שֶׁאֵז מִתְחִיל לְהִרְגִישׁ טַעַם מְתוּק בַּתְּבוֹת הַתְּפִלָּה, וּמִתְחִיל לְהִבִּין מַה נִּקְרָא "לְרוּת" לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁירוֹת וּתְשַׁבְּחוֹת, שֶׁכָּל חַיּוֹתוֹ וְתַעֲנוּגוֹ לְזַמֵּר זְמִירוֹת שִׁירוֹת וּתְשַׁבְּחוֹת אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמְרַגֵּשׁ בְּזֶה טַעַם גֵּן עֵדֶן. וְלִכֵּן כַּאֲשֶׁר קוֹרֵא אָדָם מְגִלַת רוּת בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, רְאוּי לְהִתְעוֹרֵר מְאֹד לְעֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה, הַמְתַּחַבֶּרֶת עִכְשָׁו עִם הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּיִקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ קְבֻלוֹת תְּזַקוֹת לְעֶסֶק בַּתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, וּבְכַח רְצוֹנוֹ הַטּוֹב בְּחַג שְׁבוּעוֹת הַקְּדוּשׁ, שֶׁבוּ נִתְּנָה תּוֹרָה, תִּתְקַבְּלֶנָה כָּל תְּפִלוֹתָיו לְרַחֲמִים וּלְרְצוֹן, וַיִּזְכֶּה לְהִיּוֹת דְּבוּק בַּתּוֹרָה וּבַתְּפִלָּה כָּל הַשָּׁנָה, אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֶה לְחַג שְׁבוּעוֹת כְּזֶה.

ענין מאכלי חלב בשבועות

ענין מאכלי חלב כי אנו עושים התחלה חדשה כתינוק מוה"רא"ש ז"ל אמר טעם נפלא לאכילת מאכלי חלב בבקר חג השבועות, אחר תפלת שחרית וקבלת התורה, כי בקבלת התורה נעשינו כבריה חדשה ממש, וכתינוק שנולד דמי, ועקר מאכל התינוק הוא רק חלב, כי אי אפשר לתת בשר לתינוק לאכול, רק מאכלי חלב, וזה רמז גדול למדת ההתחדשות, שאדם יהיה תמיד בעיניו כבריה חדשה, וכמו שאומר דוד המלך עליו השלום (תהלים קלא, ב): "כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי"; הינו כתינוק שנולד, שכל חיותו היא מחלב, ודורשי רשומות אמרו (עין דרשות חתם סופר לשבועות דף רפח ע"ב): מ'נחה ח'דשה ל'ה' ב'שבועותיכם (במדבר כח, כו): ראשי תבות 'מחלב'; רמז למאכלי חלב בשבועות, "מנחה חדשה" דיקא, המרמזת על מדת ההתחדשות, שצריכים לעשות התחלה חדשה בלמוד התורה, ואפלו אם לא למד עד עכשו, יקבל על עצמו מהיום והלאה להתמיד בתורה בכל יום שעורין כסדרן: מקרא, משנה, גמרא, מדרש. ואז בכח חג השבועות יקבל כח גדול לכבוש את יצרו, ולהתמיד מאד

בתורה, וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן א'): חל"ב ראשי תבות (תהלים קט, כב): ל'בי ח'לל ב'קרבני. כי כשאדם מרגיל עצמו להיות כברייה חדשה בכל עת, והוא בעיניו כתינוק שנולד דמי, הצריך לינק חלב, בזה הורג היצר הרע שלו לגמרי, ונתקיים בו ל'בי ח'לל ב'קרבני. ולכן מחג השבועות נמשך כח מיחד לאדם ללמד תורה כל השנה כלה באהבה ובחשק גדול, ואשרי מי שעושה בה התחלה חדשה, כי יזכה בכח חג השבועות להתמיד בתורה כל השנה כלה.

נתן לקבל את הגליון מדי שבוע באמצעות הדוא"ל

breslovinternational@gmail.com